

Byblis

PÅ™íspÅ›ek pÅ™idal Radek Kastner

[02.10.2008]

AktualizovÁno [03.04.2009]

Byblis SALISB. (1808) - Byblis

K rodu Byblis, kterÁ½ patÅ™Á- do Å•eledi Byblidaceae, se Å™adÅ- 6 druhÅ-: B.
aquatica, B.
filifolia, B.
gigantea, B. lamellata, B.
liniflora, B.
rorida.

OBECNÁ‰ INFORMACE

PrvnÁ- popis rodu se datuje k roku 1808, podle B. liniflora, a pochÁjzÁ- od anglickÁ©ho botanika R. A. Salisburyho.

JmÁ©no pochÁjzÁ- z Å™eckÁ© mytologie: Byblis, dcera MilÁ©tova (syn ApollÁ³na), prolila z neÅjÅ¥astnÃ© IÅjsky nesÄ•etnÄ› slz, ke kterÁ½m se pÅ™irovnÃjvajÁ- kapky lepu na rostlinÄch. OznaÅ•enÁ- v rÅzne Å½ch jazycÁ-ch je podobnÃ© tomu nÄ•meckÃ©mu, tedy Regenbogenpflanze, doslova duhovÄj rostlina, duhovka, je to odvozeno od odrÄjÅ¾enÄ-svÄtlia, kterÁ© pÅ™i dopadu sluneÄ•nÄ-ch paprskÅ- na rostlinu hraje rÅzne Å½mi barvami duhy.

ROZÅ Å•Å~ENÁ•

Byblis lze nalézt v severní- a západní- Austrálii, ale ojediněle i v Indonésii na jihu ostrova Nová Guinea. Tam rostou na písčitých pískovcích v březích nebo vodních hladinách. Rostlinám prospívají vlhký tropický klima během zimního měsíce červenec. Vysoká teplota je typická pro období od května do srpna. Gigantea jsou vysoké až 60 cm. Rostou v lesích s vysokou vlhkostí vzduchu a množstvím dešťů.

CHARAKTERISTICKÉ RYSY

Až na výjimku B. gigantea jsou tyto rostliny jednoletémi keřovitými rostlinami dosahujícími výšku 50–60 cm. B. gigantea vyvýhodňuje svou výšku a silnou kořenovou soustavu, která umožňuje růst i v období sucha. Listy jsou eliptické, široce zaoblené, s vlnatým okrajem a žlázkami na rubu. Květy jsou drobné, žlutavé a vyrůstají z listových postranic.

LAPACÍ MECHANISMUS

Byblis se adaptuje k pastevectví. Kormí se živými ptáky, kteří se na slunci lesknou. Stopkatými žlázkami na listech pokryje svůj tělo a také svého kořenovou soustavu. Jestliže rostlina sama produkuje trávivací enzymy, potom je rozložena kořenovou soustavou, nebo je jako u druhu B.

Liniflora produkuje prokariotickou houbu (Hartmeyer 1997), je prozatačitá stále spornou.

KVĚT

Květy se zpravidla objevují na konci jara a výrazně stojí z paždí listů. Podobně jako u rosnatky, sestávají se z pěti kališníků, korunních laloků a pěti tyčinek, ale jen z dvou semeníků. Kališníky jsou pokryty žlázkami trichomy. Květy jsou výraznější než purpurové nebo světle fialové, zelené až žluté. Pyl druhu B. gigantea je uvolňován jen vibracemi způsobenými vlnou dle opylování.

PĚSTOVÁNÍ

Rostliny vyžadují světlo až sluneční stanovisko. Stanoví se v teplotách mezi 25 až 30 °C a v září je nutné využít chladných teplot, aby se zastavila růstová aktivita. Od května do srpna je nutné udržovat rovnou vlhkou substrátovou zeminu. Je možné rozmnožovat se prostřednictvím semenek nebo výsevem.

Další odkazy:

http://www.carnivoren.org/de/ffp/gattungen/byblis/byblis_inhalt.html

http://www.carnivoren.com/pfl_byb.htm

<http://www.drosophyllum.com/deutsch/byblis.htm>

<http://www.fleischfressendepflanzen.de/db/gattung.ffp?id=6>

Literatura:

Barthlott, W., Porembski, S., Seine, R., Theisen, I. (2004): Karnivoren – Biologie und Kultur Fleischfressender Pflanzen. Verlag Eugen Ulmer.

Braem, Dr. Guido (2002): Fleischfressende Pflanzen – Gattungen und Arten im PortrÄxt. Augustus Verlag MÃ¼nchen.

D'Amato, P. (1998): The Savage Garden – Cultivating Carnivorous Plants.

Hartmeyer, S.: Eine einfache Methode fÃ¼r Enzymtests an Karnivoren. Das Taublatt 15: 14â€“26.

Hartmeyer, S.(2005): Byblis filifolia als echte Karnivore rehabilitiert. Das Taublatt 53, 2005/3: 4â€“5.

Labat, J. J. (2003): Fleisch fressende Pflanzen – AuswÃ¤hlen und Pflegen. Verlag Eugen Ulmer, Stuttgart.

Lowrie, A. (1998): Carnivorous Plants of Australia – Vol. 3

Slack, A. (1979): Carnivorous Plants. Reed, London.

Â© Markus Welge | PoslednÃ- aktualizace: 16.09.2007

T: Josef MolnÃ¡r